

Wyrok z dnia 4 września 2008 r.

III PO 5/08

Dopuszczalność przeniesienia w stan spoczynku prokuratora, który z powodu choroby nie pełni służby przez okres roku (art. 71 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz.U. Nr 98, poz. 1070 ze zm. w związku z art. 62a ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze, jednolity tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 21, poz. 206 ze zm.) nie jest uzależniona od uprzedniego poinformowania go o zbliżającym się terminie kończącym okres 12 miesięcznej niezdolności do pracy.

Przewodniczący SSN Andrzej Wróbel, Sędziowie SN: Małgorzata Gersdorf (sprawozdawca), Herbert Szurgacz.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 września 2008 r. sprawy z odwołania Heleny D. od decyzji Prokuratora Generalnego z dnia 20 maja 2008 r. [...] w przedmiocie przeniesienia w stan spoczynku z dniem 11 maja 2008 r.,

o d d a l i ł odwołanie.

U z a s a d n i e

Helena D. - prokurator Prokuratury Rejonowej w S. wniosła odwołanie od decyzji Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego z dnia 20 maja 2008 r. [...], przenoszącej ją na zasadzie art. 71 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. Nr 98, poz.1070 ze zm.) w związku z art. 62a ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (jednolity tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 21, poz. 206 ze zm.) w stan spoczynku. Przejście w stan spoczynku nastąpiło 11 maja 2008 r. Odwołująca się domagała się uchylenia decyzji i przywrócenia jej do pracy.

Jako podstawę odwołania Helena D. wskazała niewyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy mających wpływ na treść zaskarżonej decyzji. Za okoliczności szczególnie istotne, które powinny być uwzględnione przy podejmowaniu decyzji

przez Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego, odwołująca się uznała: 1) mylne własne przekonanie o tym, że roczny termin niezdolności do pracy, o którym mowa w powołanym art. 71 § 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych upływa później, a mianowicie 10 czerwca 2008 r., a nie 11 maja 2008 r.; 2) fakt, że utrata zdrowia nastąpiła u odwołującej się w czasie wykonywania pracy prokurator-skiej; 3) fakt samodzielnego sfinansowania operacji oczu, która uratowała jej wzrok, ale była bardzo kosztowna i doprowadziła do powstania u skarżącej poważnych długów; 4) fakt braku zainteresowania pracodawcy przez cały okres choroby jej stanem zdrowia; 5) fakt odzyskania w pełni wzroku, poświadczony zaświadczeniem lekarskim wydanym dnia 27 maja 2008 r.

W odwołaniu Helena D. nie kwestionowała upływu 12 miesięcznego okresu braku pełnienia służby w prokuraturze na skutek choroby, o czym mowa w art. 71 § 1 ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych. Wskazała natomiast, że pracodawca z premedytacją - wiedząc że nie jest w stanie z powodu choroby oczu na bieżąco śledzić swojej sytuacji prawnej - nigdy nie poinformował jej o zbliżającym się rocznym terminie nie wykonywania czynnie zawodu i w ten sposób pozbył się jej z pracy. Odwołująca się sugerowała, że mogłaby „skrócić okres swej niezdolności do pracy i zachować bezwzględnie prawo wykonywania zawodu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie bezsporne jest, że niezdolność do pracy z powodu choroby i brak wykonywania pracy trwały ponad 12 miesięcy, a odwołująca się otrzymała decyzję przenoszącą ją w stan spoczynku w trakcie trwania niezdolności do pracy. Niezdolność do pracy odwołującej się była udokumentowana medycznie. Przepis art. 71 §1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r - Prawo o ustroju sądów powszechnych związku z art. 62a ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze wskazuje, że prokurator może być przeniesiony w stan spoczynku na wniosek właściwych prokuratorów, jeżeli z powodu choroby lub płatnego urlopu dla poratowania zdrowia nie pełni służby przez okres 1 roku. Odwołująca się nie kwestionuje wystąpienia określonych przepisem podstaw przeniesienia w stan spoczynku prokuratora. Wskazuje natomiast, iż procedura wymagała wcześniejszego poinformowania jej o zbliżającym się upływie okresu 12 miesięcznego niepełnienia służby. Stanowisko odwołującej się nie znajduje podstawy prawnej.

Sąd Najwyższy wydając orzeczenie w niniejszej sprawie uznaje, iż zarówno prokurator, jak i jego pracodawca, mając na uwadze właściwą realizację stosunku pracy, powinni wzajemnie informować się o sytuacji faktycznej, w jakiej znajduje się pracownik. Takie zachowanie stanowi o właściwej, wynikającej z dobrych obyczajów panujących w służbie, realizacji praw i obowiązków wynikających ze stosunku pracy. *Ad casum* ścisłej komunikacji między stronami stosunku pracy zabrakło. Wynikało to z zachowań obu stron stosunku pracy. Odwołująca się przedstawiała pracodawcy jedynie kolejne zaświadczenia lekarskie o niezdolności do pracy z powodu choroby, nie informując go o swych zamierzeniach na przyszłość. Pracodawca nie nawiązał dodatkowego kontaktu ze swym wieloletnim pracownikiem. Nie oznacza to jednak, iż brak owego kontaktu uniemożliwia pracodawcy skorzystanie z prawa wynikającego z art. 71 § 1 ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 lutego 2004 r., III AO 23/03 (OSNP 2004 nr 23, poz. 410), przepis art. 71 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych stosowany w związku z art. 62a ustawy o prokuraturze nie wprowadza innych - poza wskazanymi w normie prawnej w przepisie tym zamieszczonej - przesłanek przeniesienia w stan spoczynku prokuratora. W szczególności dopuszczalność przeniesienia w stan spoczynku prokuratora, który z powodu choroby nie pełni służby przez okres roku (art. 71 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych w związku z art. 62a ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze) nie jest uzależniona od uprzedniego poinformowania go o zbliżającym się terminie kończącym okres 12 miesięcznej niezdolności do pracy.

=====